

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Forum Aegyptiorum, Labyrinthus, & Dicasterium. Capvt XVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

*Qua Antiquorum circa forum, & iudicia,
cura, & dignitas fuerit.*

Et de ijs, Persarum, Aegyptiorum, Graecorū,
Romanorum denique instituta breuiter
comparara.

IVDICES PERSARVM.

CAPVT XV.

*Iudices Re-
gij apud
Persas.* PRIMUM apud Persas selecti Iudices fuere,
Καλλις, seu, Καλλιῶι δικαστῆι qui ex consul-
tissimis viris Persarum legebantur, quorū
erat perpetuus magistratus, nec nisi in demor-
tui locum alius sufficiebatur.

Hi ius postulantis reddebant, leges pa-
trias interpretabantur, & ad eorum collegiū
controversiā omnes referebantur. Herodotus
in Thalia, lib. 3. his verbis exprimit.

*Iudicis nū-
marij pae-
na.* Οἱ ἡ βασιλῆοι δικαστῆι, χειριμένοι ἀνδρες
γίνονται Περσῶν δυτοὶ ἡ τοῖσι δικῆς δικά-
ζουσι, & ἐξηγητῆι πατριῶν νόμων γίνονται.

*Sisamnis i-
niqui iudi-
cis supplici-
um.* Quanta verò integritate ab ijs administ-
rā iudicia reges vellent, testatur Sisamnis e-
xemplum, qui cum ob rem iudicandam pecu-
niam cōpisse conuictus esset, Cambyfes, ex
corpore eius detractam pellem, sella inten-
dit, in eaque filium eius iudicaturum conside-
re iussit. Herodotus, l. 5. in Terpsicore; Ἀπίδμ
ρε πᾶσαν τὴν ἀνδρῶν πῆλην, & ἐπέθηκε ἡ θρό-
νον ἐς τὴν ἕξαν ἡδικάζε.

Eadem certè de causa, & Darius Sandozem
nummarium Iudicem, hoc iudicandi munere,
in cōmitatu suo fungentem, in cruce[m] agi
iussit, quod pecunia corruptus malè iudica-
set: quemadmodum Herodotus, lib. 7. scribit.

*Forum Aegyptiorum, Labyrinthus, & Di-
castrium.*

CAPVT XVI.

*Aegyptij in
Labyrintho
iura reddūt* NEC minus in ea re Aegyptij prudentes
fuerunt. Ac ius quidem apud eos de rebus
maximis dicebantur in aulis Labyrin-

thi, qui describitur à Strabone, lib. 17.

Adhuc, inquit, est Labyrinthi fabrica opus Labyrin-
thi impar pyramidibus, & adiacens regis ibus Aegy-
pti sepultura eius, qui labyrinthum constituit: priorum in
locus est in primo fossae ingressu, ad triginta, vni.
quadragesimae stadia procedenti, est planities Forum in
quodam mensali forma pagum habens, & formam
multorum regum regiam, quot prius praefe-
cturae erant. Nam totidem aulae sunt colum-
nis ambitae, inuicem continuae, omnes vno
ordine, & vno pariete, tanquam paruo quodā
muro, ante se sitas aulas habent.

Via verò, quae ad eas tendunt, ex aduerso
sunt ipsius muri, ante ingressus cryptae quadā
multae, ac longae, quae inter se vias fluxuosas
habent, vt nemo peregrinus ingredi aulam
vllam possit, nec egredi sine duce.

Dignum admiratione, quod vniuscuiusque
domus tabulata, ac etiam cryptarum latitudi-
nes, ex lapideis pluteis integris, & magnitu-
dine insolenti conscriptae sunt, nullo vsque,
nec ligni, nec alius materiae interuentu.

At, si quis in tabulatum ascendat, quod non
admodum altum est, quippe vnica contentum
contignatione videre potest lapideum campū,
tantis lapidibus instratum: inde ad aulas visu
retorto, cernere deinceps eas septem & vigin-
ti ordine positas, & columnis è solido lapide
innitentes, parietes quoque ipsos, ex lapidi-
bus non minoribus compositos: in fine huius
aedificij, quod plus stadio occupat, est sepultura
quaedam, pyramis quadrangula, cuius
quodlibet latus, quatuor ferè est iugerum, &
altitudo par. Sepulti nomen est Imandes, di-
cunt tot aulas ita factas esse, quot solerent
omnes praefecturae eo conuenire, atque epu-
lum quoddam sacris viris, ac mulieribus fie-
bat, sacrificij gratia Deo reddendi, & iuris di-
cendi de rebus maximis, quæuis autem praef-
ectura, in suam aulam procedebat.

ASSESSORES.

DE Assessoribus in Iudicijs Diodorus, lib.
1. cap. 1. part. 2.

His propè, inquit, domus erat columnis
suspensa, cuius latus quoque duo iugera com-
plectebatur: in ea statuae lignae positae haud
paruo numero, representantes eos, qui disce-
ptarent, respicientes eos, qui in iudicij sen-
tentias ferrent.

Hi

Hi ab vna muri parte sculpi triginta erant
atque manibus, & in medio iudicii princeps,
cuius à collo suspensa *veritas* penderet, & o-
culis esset subglaucis, librorum cumulo cir-
cumstante, hæc imagines præ se ferebant, iu-
dices integros esse debere: Prætotem solam in-
spicere veritatem.

Iudiciorum ratio apud Aegyptios.

Totam iudiciorum rationem idem Diodo-
rus, lib. 1. cap. 3. persequutus est.

Iudicia, inquit, non vulgari eum diligen-
tia fiebant: existimabant enim sententiarum
latores, maximi esse ad communem vitam
momenti, in vtramque partem: Nam punire
nocentes, auxilium ferre oppressis, optimam
ad prohibenda mala facinora viam putant.
Pœnam verò delicti pecunia, aut gratia tolli,
existimabant confusionem vitæ communis
fore.

Quamobrem ex vrbibus clarioribus, vt
Heliopoli, Memphi, Thebis, viros optimos e-
legebant, quos iudicij præficerent: qui iudi-
cium confessus, neque Athenarum Arcopagi-
tis, neque Lacedæmoniorum Senatui cedere
videbatur.

Postquam hi conuenerant, triginta numero
inter se eligebant optimum virum, quem iu-
dicij principem constituiebant: in locum eu-
ius ciuitas alium Iudicem substituēbat.

*Veritatis i-
mago à su-
dice collo
appensa fer-
tur.*

His omnibus victus, sed principi opulen-
tior à rege dabatur. Is aurea catena signum
varijs ornatum lapidibus, à collo suspensum,
quod appellabant veritatem, gestabat.

Cœptis iudicij, ac signo veritatis à princi-
pe proposito, omnibusque legibus, quæ octo
libris continebantur, in medio eorum consti-
tutis, mos erat accusatorem si sibi ea, in qui-
bus alium accusabat, modumque patratæ ini-
uriæ, aut damni facti, quantique eam asti-
maret.

Rursus accusatori, reoque inuicem respō-
dendi locus erat. Ita bis auditis litigatoribus,
cum iudices de controuersia quæfissent, prin-
ceps signo veritatis in partem veriolem ver-
so, sententiam ferebat.

Hic mos iudiciorum apud Aegyptios erat,
existimantes accusantium excusantiumque
altercatione, & scriptis veritatem maxime e-
lici posse.

Sane oratorum ars, hypocritarum fraudes,
lachrymæ periclitantium, multos à recto, ve-
roque iudicio auerterunt.

Videre quidem licet, aut errore, aut affe-
ctione aliqua, aut misericordia, aut oratione
dicentis, sapius reos à iudicijs fuisse abso-
lutos.

Verum, si aduersantium scripta penitus in-
telligatur, existimant iudicari rectius, vcluti
nota veritate, posse, cum neque ingenio, ne-
que industria, neque mendacio, neque auda-
cia, neque arte iudicia peruerterentur, sed cui-
que esset commune ius: tum quia tempus da-
batur accusatori, reoque disceptandum; tum
quia iudices, ex eorum responsis elicerent ve-
ri iudicij modum.

Sacerdotes iudices.

Et de Saphiro Veritatis.

AEgyptiorum sacerdotes olim etiam iudi-
ces erant, & quidem inter eos princeps
erat sententiæ maximus natu, & in
omnes statuendi ius habebat. *Ex Aeliano*

Eum, omnium hominum esse iustissimum,
& syncerissimum oportebat, qui circa collū,
vt diximus, imaginem ex saphiro gemma
confectam gestabat, quæ vocabatur veritas.
Aelianus, lib. 14. vet. histor.

Aegyptijs quoque Regibus (quod & supra
attingimus) ex præscripto legis antiquæ moris
fuit, iudices mox futuros iurciurando adige-
re, ne si Rex quidem iniusti quippiam iniun-
xisset, à virtutis medio declinatos, nec line-
am omnino (quod dicitur) moturos.

Atheniensium varia.

Et eorum ratio.

CAPITULUM XVII.

ET quidem, in ea re Atheniensium ratio
non minus litigiosa, quam ingeniosa, Per-
sæ quoque, & Aegyptiorum curas,
cautionesque superauit; quod licet ex tot fo-
ris, quæ ipsi habuerunt, colligere, de quibus
Pollux, Onomast. lib. 8.

Fora